

13. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Luuk. 10: 23 - 37

Kun todellinen uskovainen sielu oikein ajattelee autuuttansa, että hän on saanut silmät katsella Jeesusta ja korvat kuulla Hänen autuaaksitekeväistä oppiansa, hyödytykseksi ja siunaukseksi sydämellensä; niin hänellä on suuri syy maata Vapahtajansa jalkojen juuressa, ja palvelen kiittää Häntä Hänen äärettömän armonsa rikkaudesta. Se ei ole vähäinen asia, että me olemme olleet synnin ja saatanan orjia ja sen lisäksi käsittäneet ja tunteneet, minkä kauhean tuomion me olemme ansainneet; mutta olemme kuitenkin kaikesta tästä huolimatta Jeesuksen armon kautta kaikesta siitä vapahdetut, Jeesukselta saaneet lohdutuksen, armoituksen ja vakuuttumisen iankaikkisesta autuudesta. Sellaisen ihmisen onnea ei voida maksaa koko maailman kunnialla, silloin kun hän voi totuudessa ja täydellä sydämen vakuuttumisella sanoa: Minä tiedän sen todeksi, etten ole muuta ansainnut kuin iankaikkisen kadotuksen; mutta kun minä pakenin tässä surkeassa tilassani ristiinnaulitun Herrani Kristuksen tykö, seisoin paljaana ja alastomana Hänen edessään, enkä voinut millään itseäni verhottaa, en millään lohduttaa, niin Hän kirkasti itsensä minun sydämelleni syntieni sovittajana ja osoitti minulle pelastukseni, syntieni anteeksiantamisen ja armovalitsemisen Hänen ristissään, veressään ja kuolemassaan. ” **Mutta minä elän, en silleen minä, vaan Kristus elää minussa; sillä jota minä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, joka on minua rakastanut ja antoi itsensä minun edestäni.**” Gal. 2: 20. Hän on nyt minun silmämääräni, Hän joka antoi rakkaudesta minua kohtaan ripustaa itsensä ristin puuhun, minun Vapahtajani, minun Ystäväni ”valkea ja punainen”, Hän on minun silmissäni, missä tahansa minä käyn tai seison. Kohta kun minä kadotan Hänet pois silmiäni edestä, niin kaikki minun leponi ja iloni loppuu, ja silloin minä etsin Häntä taas monilla kyynelillä. Silloin minulla on sanomaton, hyvä ja autuas olo, kun minä huonona ja heikkona syntisenä saan maata Hänen ristinsä ääressä ja nauttia lohdutusta ja virvoitusta Hänen katselemisestaan saadessani katsella Hänen haavoitettua

13. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

veristä ruumistansa ja ajatella Hänen sielunsa tuskaa ja hirmuista kuolemansa kipua lunastaakseen minun sieluni. Hänen sanansa, Hänen armonsa evankeliumi Hänen suuresta rakkaudestansa syntisiä kohtaan, on nyt minun jokapäiväinen sieluni ravinto; minun sieluni ei koskaan kyllästy kuulemasta tätä autuaaksitekeväistä oppia Jumalan Pojan sovintokuolemasta. — Sielu, joka totuudessa voi sanoa näin itsestensä, on autuas ihminen, onnellinen sielu.

Tämä on onni ja autuus, joka voittaa kaiken muun kunnian ja onnen tässä maailmassa, ja tähän autuuteen me kaikki taidamme tulla, se on meille kaikille valmistettu, silloin kun meidän veljemme ja välimiehemme Jeesus riippui ristin puussa. Tämä kallis oppi Jeesuksen sovinnosta voi vaikuttaa sen, jota ei mikään muu oppi koskaan taida matkaan saattaa. Kun se saa koskettaa meidän sydäntämme, niin se on ikään kuin tuli, jonka edessä sydämen, kovimmankin, täytyy sulaa. Tämä on sentähden suuri onni, josta emme voi koko iankaikkisuudessa meidän Vapahtajaamme kyllin kiittää, että meillä on keskuudessamme tämä kallis oppi, jonka jokaisella on täysi vapaus avoimesti vastaanottaa ja käyttää itsellensä kääntymiseksi, lohdutukseksi ja autuudeksi. Niin käyvät Jeesuksen sanat evankeliumissa toteen: ” **Ja hän kääntyi opetuslastensa puoleen erinänsä ja sanoi: autuaat ovat ne silmät, jotka näkevät, joita te näette; Sillä minä sanon teille: monta profeettaa ja kuningasta tahtoivat nähdä, joita te näette, ja ei nähneet, ja kuulla, joita te kuulette, ja ei kuulleet.**” — Näiden sanojen johdannolla me nyt tutkistelemme:

Uskovaisten suurta autuutta Uudessa Testamentissa, nimittäin sitä, että he saavat nähdä itse Jeesuksen ja kuulla Häntä

Vapahtaja sanoo opetuslapsillensa tänä päivänä, mikä autuus heille tapahtui Vanhan Testamentin uskovaisten suhteen siinä, **että he saivat nähdä itse Hänet ja kuulla Häntä**; sillä Jumalaa pelkääväiset kuninkaat ja profeetat Vanhassa Testamentissa olisivat toivoneet eläneensä siihen aikaan, jona olisivat nähneet ja kuulleet Messiaksen, maailman Vapahtajan, lihaan tulleen, mutta eivät kuitenkaan saaneet sitä onnea kuin opetuslapset, että saada nähdä ja kuulla Häntä.

Jeesuksen opetuslapsilla niin kuin nyt tänä aikana meilläkin, jotka saamme kuulla Jeesuksen autuaaksitekevää evankeliumia, jossa Hänet asetetaan sovintokuolemassaan selkeästi meidän silmiemme eteen, on paljon suurempi ja onnellisempi etu kuin Jumalan omalla kansalla vanhassa liitossa. Ei ole epäilystäkään, etteivätkö monet isistä ja oikeista israelilaisista eläneet ja kuolleet uskossa tulevan Messiaksen päälle ja tulleet Hänen tähtensä autuaiksi; mutta niin kaikki oli kuitenkin pimeämpää heille kuin meille, eikä niin selkeää kuin meille, joilla on evankeliumin kirkas valkeus Jeesuksen jo täytetyssä

13. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

sovinnosta ja kuolemasta. Heille kaikki oli kääritty ennustuksiin ja kuvattu uhreissa ja muissa sellaisissa, joita apostoli kutsuu **tulevaisten varjoksi**; niin ettei heillä kuitenkaan ollut niin selkeää tietoa ja käsitystä Herrasta Jeesuksesta kuin mikä yksinkertaisimmalla ihmisellä meidän aikanamme voi olla, koska meitä ei neuvota uskomaan tulevan Vapahtajan päälle, vaan meitä neuvotaan sen **Jumalan Karitsan tykö, joka jo on kantanut meidän ja koko maailman synnit**, ja joka julisti ristin puussa tämän suuren evankeliumin: ” **Se on täytetty**”. Evankelistojen kirjoituksista me tunnemme Jeesuksen selkeästi; ja Hänen rakkaasta ja halullisesta menettelystään hätääntyneitä ja vaivaisia syntisiä kohtaan meillä on nyt autuain lohdutus ja suurin virvoitus.

Ei siis ollut ihme, jos vanhat uskovaiset isät, kuninkaat ja profeetat niin suuresti halusivat ja sydämellisesti ikävöitsivät saada nähdä lihassa ilmestyneenä heidän ja koko maailman Vapahtajan, joka oli heille luvattu profeettojen kirjoituksissa, ja jonka verinen sovintokuolema kuvattiin niiden monien uhrien kautta, mitkä Jumala oli juutalaisten kirkkolaisissa asettanut. He tiesivät kyllä, että tämä Messias oli kerran aikanaan lunastava kansansa ja kantava heidän syntinsä; he tiesivät, että Hän oli rakentava iankaikkisen ja katoamattoman valtakunnan, mutta eivät voineet sitä ajatella, että se oli oleva ristin valtakunta, perustettu Hänen verellensä ja kuolemallansa, oleva koko maailmassa vihattu ja sorrettu valtakunta, ja kuitenkin itsessään varsin ihmeteltävä ja ihana valtakunta, jonka alamaiset maailman pilkan, häväistyksen ja halveksimisen alaisina ovat kuitenkin mitä autuaimmat ihmiset, koska heillä on Kuninkaansa sydämässään, ja he elivät Hänen lempeän hallituksensa ja valtansa alamaisuudessa. O! kuinka suuri olisi ollut heidän ilonsa, jos he olisivat saavuttaneet sydämensä halun, nähdä ruumiillisilla silmillä Jeesuksen. Jeesus sanoo: ” **Abraham teidän isänne iloitsi, nähdäksensä minun päiväni; hän näki sen, ja ihastui.**” Joh. 8: 56. Ja kuinka iloinen vanha Simeon oli, kun hän eli siihen päivään, että sai nähdä Vapahtajan? Hän otti Jeesus-lapsen syliinsä eikä pyytänyt pitempään tässä maailmassa elää. Isillä Vanhassa Testamentissa oli tosin toisinaan hyvin jaloja ilmestyksiä, kun Hän ajoittain ilmestyi heille jumaluutensa kunniaassa; mutta nämä kunnian ilmestymiset he olisivat mielellään vaihtaneet siihen onneen, mikä Jeesuksen ystävillä oli Hänen lihansa päivinä, kun he näkivät ja kuulivat Häntä ja pitivät persoonallista kanssakäymistä Hänen kanssaan.

Kyllä uskovaiset Vanhassa Testamentissa tunsivat opin siitä suuresta sovintouhrista, jolla Vapahtaja aikansa oli maksava koko maailman syntien edestä; mutta he eivät saaneet kuitenkaan kuulla Häneltä itseltään niitä jaloja todistuksia Hänen virastansa: **ettei Hän ollut tullut tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma Hänen kauttansa autuaaksi tulisi; että Hän oli tullut etsimään ja Vapahtamaan sitä, mikä kadonnut oli; että kaikki**

työtä tekeväiset ja raskautetut syntiset tulisivat Hänen tykönsä, niin Hän virvoittaisi heitä ja he löytäisivät levon sieluillensa. He eivät saaneet kuulla Hänen kutsuvan heikkoja lapsiansa tulemaan osalliseksi mittaamattoman suuresta armosta, pysymään Hänessä, syömään Hänen lihaansa ja juomaan Hänen vertansa ja saamaan kaikkea voimaa ja nestettä Hänestä, niin kuin oksat viinipuusta.

Me näemme niin muodoin, mikä oli Jeesuksen opetuslasten ja meidän etu uskovaisten suhteen Vanhassa Testamentissa nimittäin, että he saivat nähdä Jeesuksen, olla persoonallisessa kanssakäymisessä Hänen kanssansa ja kuulla ikuisia elämän sanoja Hänen suustansa.

Tämän autuuden ja onnen Jeesuksen opetuslapset myös pitivät niin kalliina, että Hän tuli heidän sydämilleen täysin korvaamattomaksi ja välttämättömäksi. He löysivät erinomaisen virvoituksen Hänen seurassansa. Heidän sydämensä paloi heissä, kun hän selitti heille Raamattuita. He eivät voineet tulla toimeen ilman Häntä. He sanoivat: ”Kenenkä tykö me menemme, Sinulla on iankaikkisen elämän sanat, jotka me saamme kuulla Sinun suustasi.”

Todellakin, ihminen, joka voi sydäimestä sanoa: Herra Jeesus! minä otan mielelläni vastaan kaikki vaivat ja kärsimiset maailmassa, jotka Sinä viisaudessa tiedät olevan minulle tarpeellisia ja tahdot laskea päälleni, olisiko se ylenkatse, sairaus, köyhyys — itse kuolemakin — kaikki minä mielelläni kärsin; mutta ainoastaan yhtä minä pyydän nimittäin, että minä lakkaamatta kuolemaani asti mahtaisin rakastaa Sinua, pitää Sinut, ja nauttia Sinua, että lakkaamatta kirkastaisit itsesi sydämelleni, verisessä rakkautesi ja ristisi muodossa; ja soisit armosta minulle vapaan tykökäymisen Sinun sydämesi luo, joka pakahtui kuolemassa minun tähteni. — Jolla nyt on sellainen sydän Vapahtajaa kohtaan, on autuas ihminen, joka on saanut maistaa ja tietää, kuinka suloista on rakastaa Jeesusta.

Opetuslapset näkivät Jeesuksen ja pitivät Hänet sinä Jumalalta lähetettyinä Poikana, joka ajan täytyttyä tuli ja tehtiin lain alaiseksi: ” **Mutta koska aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, syntyneen vaimosta, lain alaiseksi tehdyn, Että hän ne, jotka lain alaiset olivat, lunastais, että me hänen lapsiksensa luettaisiin.**” Gal. 4: 4 - 5. He näkivät Jeesuksen ja näkivät myös kuinka suuri se jumalisuuden salaisuus on, että Jumala on ilmoitettu lihassa, vanhurskautettu Hengessä, jonka enkelit ovat nähneet, saarnattu pakanoille, uskottu maailmassa, ja otettu ylös kunniaan. 1. Tim. 3: 16. He näkivät Vapahtajassa jumaluuden kunnian, Jumalan kunnian kirkkauden ja Hänen olemuksensa juurikuvan. He näkivät Hänessä Jumalan Karitsan, joka kantoi koko maailman synnit. Ja itse asiassa, kuinka suuri tämä autuus oli niin nähdä Jeesus lihassa ja kuulla Hänen autuaallista opetustansa, siitä todistaa myöskin Pietari, joka itse oli nähnyt Jeesuksen sekä Hänen kirkastamisensa kunniaassa että myös Hänen syvimmässä alentamisessaan; ja osoittaa samalla kuinka

13. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

meillä, jotka emme ruumiillisilla silmillä saa nähdä Häntä, on kuitenkin sanomattoman suuri hyödytys ja ilo siitä, että Hän on jo tullut maailmaan, ja näkymättömällä tavalla on meidän kanssamme, niin että me taidamme rakastaa Häntä, ja nauttia Häntä sydämen salatulla elämällä Hänessä, ja autuaassa osallisuudessa Hänen kanssansa. Hän sanoo: ” **Jota te rakastatte, vaikka ette häntä näe, jonka päälle te myös uskotte, ehkette nyt häntä näe, niin te kuitenkin saatte iloita sanomattomalla ja kunniallisella ilolla, Ja käsitätte teidän uskonne lopun, sieluin autuuden, Jota autuutta profetat ovat etsineet ja tutkineet, jotka teille tulevaista armoa ennustaneet ovat; Ja ovat tutkineet, millä taikka minkäkaltaisella ajalla Kristuksen Henki, joka heissä oli, ilmoitti, joka oli jo ennen todistanut niistä vaivoista, jotka Kristuksessa ovat, ja siitä kunniaista, joka niiden jälkeen tapahtuva oli: Joille se ilmoitettu oli, sillä ei he itseänsä sen kautta palvelleet, vaan meitä, jotka nyt teille niiden kautta julistetut ovat, jotka teille evankeliumia saarnanneet ovat Pyhän Hengen kautta, taivaasta lähetetyn, jota enkelit nähdä himoitsevat.**” 1. Piet, 1: 8 - 12.

Oli todellakin varsin erinomainen ja merkittävä onni ja autuus, joka kohtasi Jeesuksen opetuslapsia, että he ruumiillisesti saivat nähdä Hänen majesteettinsa ja kunniansa ja elää yhdessä Hänen kanssansa täällä maan päällä. Mutta me tiedämme myös, minkä autuuden Hän jakaa meille, kun hän tähän päivään asti ja niin kauan kuin maailma seisoo, on lastensa sydämiä läsnä ja on vakuuttanut meidät siitä: ” **Katso minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti;**” ja Hän voi niin voimallisesti lohduttaa heitä, siunata heitä, varoittaa ja nuhdella niin kuin Hänen nähtäisiin persoonallisesti pitävän kanssakäymistä lastensa kanssa maan päällä. Hän on aina valmis ja halukas asettamaan itsensä meidän sydäntemme eteen siinä muodossa, jossa Hän ristin puussa verisenä kuoli meidän syntisten edestä. Hänen ilonsa on, että Hän saa parantaa, rauhoittaa, lohduttaa, siunata, hoitaa meidän sielumme ja kuin ystävä kohdata sen.

Sen ohella me tiedämme myös, ettei meidän kunniamme ole vielä ilmestynyt, sillä **meidän elämämme on salattu Kristuksen kanssa Jumalassa;** mutta että paras on meille vielä tallella nimittäin, että toisessa elämässä saada nähdä Hänet sellaisena kuin Hän on ja katsella Häntä kirkastetussa kunniaassansa. Tätä iloa niin monta tuhatta nukkunutta Jumalan lasta jo nauttii, ja meidän pääsemisemme hetki taitaa myös pian olla käsillä. Silloin me tiedämme, että kaikilla niillä meistä, jotka olemme täällä Häntä rakastaneet ja Häneen uskoneet, on se lepo vielä jäljellä, että kerran saamme seisoa Karitsan istuimen edessä ja veisata Hänelle uutta virttä.

Tässä toivossa me tahdomme Herran armon kautta olla aina iloiset. Sillä välillä isotkaamme Häntä lakkaamatta ja ravitkaamme aina itseämme Hänestä; ikävöikäämme Häntä aina ja antakaamme Hänen aina siunata itseämme.

13. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Meidän sydämemme halu saada pian olla kotona Herran tykönä on sitten hyödyttävä meitä sillä, että me unohdamme ne, jotka takana ovat ja ojentaudumme niitä kohti, jotka edessä ovat, ikävöiden Herramme Jeesuksen Kristuksen kunniallista ilmestystä, että me palavilla lampuilla niin kuin viisaat neitseet taidamme mennä Ylkää vastaan, koska Hän tulee. Silloin me pääsemme iäksi kaikesta murheesta, hädästä ja vastoinkäymisestä ja saamme iankaikkisuudessa nähdä, kuulla ja nauttia meidän Jeesustamme.

Kuitenkin meidän autuutemme on Hänessä jo tässä elämässä suuri, kunhan me vain sille oikean arvon annamme emmekä tuhlaa sitä kevytmielisyydellä tai maailman rakkaudella ja niillä asioilla, joita siellä on. Jospa me siis ymmärtäisimme ja arvaisimme oikein sen kalliin armon ajan, jossa me elämme! O! jos Herra Jeesus saisi avata jokaisen sydämen niin kuin Lyydian, ja että kaikkien meidän silmämmme olisivat oikein kiinnitetyt Jeesukseen, joka on se meidän edestämme teurastettu Jumalan Karitsa, joka aina on ja pysyy syntisten ystävänä, ja jonka kädessä on kaikkien meidän autuutemme. Silloin meidän sydämemme mielistyvät vastaanottamaan Hänen opetuksiansa ilolla ja Hänen jalkojensa juuressa sydäimestä kiittämään Häntä niistä. **Niin ovat ne silmät autuaat, jotka näkevät Jeesuksen, ja ne korvat, jotka Häntä kuulevat.**